

Liinu Lähde

Akseli ja mummokauhu

Akseli ja mummokauhu

Liinu Lähde

Akseli ja mummokauhu

© 2020 Liinu Lähde

Kannen suunnittelu: Liinu Lähde

Sisuksen taitto: Liinu Lähde

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2162-9

"Mä olen Akseli, kymmenen vuotta
vanha ja kerron teille, mitä kaikkea
tapahtui, kun mummo muutti meille."

Mummo muutti meille

Multa meinasin spagetit pudota suusta, kun jäin tuijottamaan äitiä. Hän oli juuri päästänyt suustaan sellaisen uutisen, mikä tuli varmasti muuttamaan koko perheen arjen ja heittämään sen ylösalaisin, tai ainakin pyörimään yhtä hurjasti, kuin ruotsalaisen tivolin karuselli. Näin uskoin, tai oikeammin pelkäsin jo etukäteen.

Äiti kertoi, että vanhainkoti oli saanut remonttipäätöksen ja koska mummolle ei löytynyt sopivaa paikkaa remontin ajaksi, olivat vanhempani sitten päättäneet, että mummo muutti meille. Mummo sai vierashuoneen ja se oli mun huoneen vieressä. Pelkkä ajatuskin asua mummon kanssa viereisissä huoneissa sai niskakarvat nousemaan pystyyn.

Mun kaverit olivat kertoneet, että tuollaiset dementoituneet vanhukset laittoivat tällaisen rintamamiestalon täysremonttiin ihan parissa päivässä. Pahimmassa tapauksessa koko talosta jäi jäljelle vain savuava kivijalka, ja juuri näistä syistä tuommoiset vanhukset

kuuluivat ehdottomasti vanhainkoteihin, ei tavallisiin perheisiin.

Vanhainkodit olivat yleensäkin isoja ja vahvoja kivitaloja, mitkä pysyivät pystyssä, vaikka niiden sisäpuoli olisikin mennyt vanhusten toimesta remonttiin. Semmoiset talot olivat kestäneet pystyssä sota-ajallakin. Meidän talo oli kivijalkaa lukuun ottamatta puutalo.

Kertomusten mukaan vanhukset olivat ilkeitä ja juonikkaita, piilottivat tavaroita ja kamppasivat ohikulkevia ihmisiä ihan kiusallaan. He karkailivat ja sitten heitä etsittiin koko kaupungin poliisipartioiden voimin, hälytettiin armeijakin etsintöihin ja sitten, kun heidät löydettiin, he istuivat puolukkamättäällä tyytyväisinä ja voivat erinomaisesti.

Mun päässä alkoivat soida kaikki ne ivalaulut, joita mun kaverit lauloivat koulussa, kun kuulivat tämän katastrofiuutisen. Eikä se taatusti loppunut siihen. Sain varmasti harva se päivä hakea reksin tiputtamaan pipon koulun poppelista, kun mua kiusattiin siitä, että meille oli

tullut uusi perheenjäsen. Eikä tämä perheenjäsen suinkaan tullut kapaloituna haikaran nyytissä, vaan vanhainkodin dementiaosastolta ja kotiin toimituksena ambulanssikyydillä.

Siinä mä istuin keittiön pöydässä ja nieleskelin niitä spagetteja. Näin jo sieluni silmin mummon istumassa mua vastapäätä. Valkoiset tekohampaat louskuivat tuhotessaan pehmeää ruisleipää ja kuului korvia repivä ryystäminen mummon juodessa kahvinsa asetilta.

Meillä siirryttiin palasokeriaikaan ja tehosekoittimella muussattuihin mössöruokiin, jotta mummokin sai jotain kupuunsa. Ja joka ilta äiti laittoi luumut likoamaan vesilasiin mummon aamupalaa varten.

Mä olin ihan varma, että mummon tuloon loppui kaikki kiva meidän talossa. Isä varmaan asensi rappusiin sellaiset liukuesteet ja sitten ei voinut niitäkään pitkin lasketella millään. Tuskin siinä enää kulki mikään liukuri tai jätesäkkipulkka. Vanhemmat eivät onneksi tienneet tästä harrastuksestani, mutta se ei enää haitannut. Se elämä oli

sitten ohi, kun mummon pakaasit kannettiin taloon ja koko harrastus sabotoitiin mokomilla teipeillä.

Kavereitakaan ei voinut kuvitella tuovansa enää meille. He saivat trauman, kun näkivät mummon. Eikä sellaista voinut mihinkään piilottaa. Sehän oli lainvastaistakin sulkea vanhus komeroon siksi aikaa, kun kaverit olivat kylässä.

Jos kaverit sitten tulivat, niin mummo varmasti esitelmöi sota-ajan pommituksista ja evakkomatkasta, ja mitä kaikkia vanhusten juttuja sitä olikaan. Eikä sellaisen aikana voinut pelata sotapelejä, hän kuoli järkytyksestä, jos näki. Mummo oli kuitenkin elänyt ihan oikeaa sota-aikaa ja kokenut pommitukset ja evakkomatkat ja kaikki sotahulluudet.

Koulun kirjastossa olin nähnyt vanhoja sanomalehtiä sota-ajalta, Viipurin pommituksen aikaan kirjoitettuja. Lehdet oli sellaisia kellertyneitä sanomalehtiä, vanhoja Aamulehtiä vuodelta 1941. Artikkeleissa selvitettiin Suomen armeijan vaiheita sotarintamalla ja kerrottiin niiden ihmisten nimet, jotka olivat rintamilla kohdanneet loppunsa.

" Mun maailmaan putosi pommi. Äiti kertoi, että vanhainkoti meni remonttiin ja mummo muutti meille. Kaverit kertoivat hurjia tarinoita vanhuksista, jotka tuhosivat tällaisen rintamamiestalon hetkessä. Onneksi mulla oli aikaa varautua.

Sitten mummo tuli ja asettui taloksi. Hänestä alkoi paljastua uusia puolia. Kaverisuhteita koeteltiin, koulussa alkoi mennä huonosti ja olin menettää maineeni kymmenvuotiaana poikana.

Sanomalehtiviikko pelasti kaiken! Sen jälkeen asiat alkoivat mennä hyvään suuntaan, kunnes...maailma romahti taas! Uusi pommi jysähti keskellä leppoisaa arkipäivää."

Akseli ja mummokauhu on humoristinen tarina elämästä, kaverisuhteista ja ennakkoluuloista, mitkä muuttuvat asioiden edetessä ja saavat uusia ulottuvuuksia. Akseli on kymmenen vuotta vanha ja perheensä ainoa lapsi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND